

Sygn. akt VI GC 930/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2023 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Kondratowska

po rozpoznaniu w dniu 15 marca 2023 roku w Gdyni

na rozprawie

w postępowaniu gospodarczym

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki K. K. na rzecz pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 107 złotych (sto siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powódkę K. K. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 930/22

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 lipca 2022 roku powódka K. K. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwoty 319,47 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 19 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty – tytułem należności powstałych w związku z parkowaniem należącego do pozwanego pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) na pozostającym w zarządzie powódki parkingu położonym w K. przy ulicy (...).

Na kwotę dochodzoną pozwem składała się kwota 95 złotych tytułem kary umownej (w przypadku nieuiszczenia kary umownej w terminie 14 dni od dnia otrzymania pierwszego wezwania), kwota 30,40 złotych tytułem zwrotu opłaty za udostępnienie danych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, kwota 11,80 złotych tytułem kosztów przygotowania i wysłania drugiego wezwania do zapłaty, kwota 11,80 złotych tytułem kosztów przygotowania i wysłania ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty oraz kwota 170,47 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893).

Nakazem zapłaty wydanym w dniu 11 sierpnia 2022 roku w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI GNc 2619/22 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. wniósł o oddalenie powództwa kwestionując swoją legitymację procesową. Pozwany wskazał, że był właścicielem

pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...), ale w dniu 06 kwietnia 2017 roku przekazał jego posiadanie C. S. w związku z zawarciem umowy leasingu, zaś po jej zakończeniu C. S. kupił pojazd od pozwanego, co dokumentuje faktura numer (...) z dnia 24 lipca 2019 roku.

Niezależnie od powyższego pozwany zakwestionował fakt otrzymania wezwań do zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Od dnia 18 marca 2013 roku K. K. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie związanym z prowadzeniem i zarządzaniem parkingami.

wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej – k. 6v akt

W dniu 11 marca 2015 roku K. K. zawarła ze Szpitalem (...) w K. umowę odpłatnego udostępnienia jej parkingu szpitala zlokalizowanego w K. przy ulicy (...) w celu utworzenia i eksploatacji strefy płatnego parkowania oraz parkingu pracowniczego.

K. K. zobowiązała się m. in. do zorganizowania strefy płatnego parkowania na tym parkingu i zarządzania nią.

umowa wraz z aneksami – k. 7-8 akt

Na terenie strefy płatnego parkowania na parkingu szpitala zlokalizowanego w K. przy ulicy (...) obowiązywał regulamin, a wjazd na teren parkingu oznaczał akceptację tego regulaminu. Zawarcie umowy najmu miejsca parkingowego następowało w momencie zaparkowania pojazdu, umowa kończyła się zaś z momentem wyjazdu z terenu szpitala.

Zgodnie z punktem 4 regulaminu, korzystający z parkingu zobowiązany był do uiszczenia opłaty parkomatowej odpowiedniej do danego planowanego czasu postoju pojazdu, a w przypadkach przewidzianych w punkcie 9 regulaminu – również do uiszczenia kar umownych, a także kosztów związanych z pozyskaniem danych właściciela pojazdu z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców i egzekucją kary umownej (pkt 6.2).

W punkcie 9 regulaminu zastrzeżono także możliwość nałożenia na właściciela pojazdu kary umownej we wskazanych tam wysokościach w przypadku nienależytego wykonania umowy najmu przez użytkownika pojazdu, w tym w kwocie 95 złotych – w przypadku naruszenia umowy najmu w sytuacjach wskazanych w punkcie 3-7 regulaminu i niedokonania zapłaty kary umownej w terminie 14 dni od dnia otrzymania pierwszego wezwania do zapłaty (pkt 9.2.3) oraz w wysokości dwukrotności aktualnej opłaty za list polecony obowiązującej u operatora pocztowego za przygotowanie ponownego wezwania do zapłaty i wysłanie go za pośrednictwem operatora pocztowego (pkt 9.2.7) i w wysokości dwukrotności aktualnej opłaty za list polecony obowiązującej u operatora pocztowego za przygotowanie ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty i wysłanie go za pośrednictwem operatora pocztowego (pkt 9.2.8).

Zgodnie z pkt 10.1 regulaminu nieopłacone w terminie: kara umowna lub odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy najmu lub koszty odholowania pojazdu miały być dochodzone w drodze postępowania egzekucyjnego z wykorzystaniem danych właściciela pojazdu uzyskanych z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców. Korzystający z parkingu miał zostać dodatkowo obciążony kosztem pozyskania danych właściciela pojazdu z Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców, a także kosztami postępowania egzekucyjnego i windykacji (pkt 10.1.). Jeżeli właściciel pojazdu nie dokona płatności za parking w terminie wskazanym w pierwszym wezwaniu do zapłaty, zarządca skieruje do Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców zapytanie o dane właściciela pojazdu, a kosztami zapytania w wysokości przewidzianej w § 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie centralnej ewidencji pojazdów obciąży właściciela pojazdu (pkt 10.2.). Jeżeli właściciel pojazdu nie dokona płatności za parking w terminie wskazanym w ponownym wezwaniu do zapłaty, zarządca parkingu skieruje sprawę do egzekucji środków za pośrednictwem kancelarii prawnej (pkt 10.3.).

regulamin – k. 8-9 akt

W dniu 05 kwietnia 2017 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. zawarł z C. S. umowę leasingu dotyczącą pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...). Następnego dnia wydano do używania tenże pojazd korzystającemu, tj. C. S..

umowa leasingu wraz z załącznikami – k. 44-46 akt, protokół zdawczo – odbiorczy – k. 47 akt, wydruk z Centralnej Ewidencji Pojazdów – k. 10-11 akt

W dniu 23 lipca 2019 roku w związku z zakończeniem umowy leasingu (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. zawarł z C. S. umowę sprzedaży pojazdu będącego przedmiotem leasingu, tj. pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) za cenę 10 811 złotych.

faktura – k. 48 akt

W dniu 04 listopada 2019 roku o godzinie 14:15 na parkingu położonym przy ulicy (...) w K. kontroler zatrudniony przez K. K. stwierdził brak uiszczenia opłaty za parkowanie pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) na tymże parkingu. Kontroler wykonał dokumentację fotograficzną pojazdu oraz sporządził i pozostawił za jego przednią wycieraczką wezwanie do zapłaty numer (...), w którym wskazał, że brak opłaty skutkuje nałożeniem kary umownej w kwocie: 20 złotych w razie jej uiszczenia w dniu wystawienia wezwania, 30 złotych w razie jej uiszczenia w terminie 14 dni od dnia wystawienia wezwania i 95 złotych w terminie w razie jej nieuiszczenia w terminie 14 dni od dnia wystawienia wezwania.

wezwanie – k. 13 akt, dokumentacja fotograficzna – k. 12-12v akt

Pismem z dnia 24 kwietnia 2020 roku K. K. wezwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. (na adres oddziału w P.) do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 137,20 złotych, w tym kwoty 95 złotych tytułem kary umownej, kwoty 11,80 złotych tytułem kosztów korespondencji i kwoty 30,40 złotych tytułem kosztów windykacji (pozyskanie danych z Centralnej Ewidencji Kierowców i Pojazdów).

wezwanie – k. 14 akt

Pismem z dnia 14 listopada 2020 roku K. K. wezwała (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. (na adres oddziału w P.) do zapłaty kwoty 331,09 złotych, w tym kwoty 95 złotych tytułem opłaty dodatkowej, kwoty 11,80 złotych tytułem kosztów korespondencji, kwoty 11,80 złotych tytułem przygotowania i wysłania ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty, kwoty 30,40 złotych tytułem kosztów windykacji (pozyskanie danych z Centralnej Ewidencji Kierowców i Pojazdów) i kwoty 182,09 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Powyższe wezwanie zostało w dniu 11 grudnia 2020 roku zwrócone nadawcy.

wezwanie – k. 15 akt, śledzenie przesyłek – k. 16 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych i istotnych okoliczności.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powódka K. K. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwoty 319,47 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 19 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty – tytułem należności powstałych w związku z parkowaniem w dniu 04 listopada 2019 roku pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) na pozostającym w zarządzie powódki parkingu położonym w K. przy ulicy (...) bez uiszczenia należnych opłat za najem miejsca parkingowego.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwestionował swoją legitymację procesową podnosząc, że był właścicielem pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...), ale w dniu 06 kwietnia 2017 roku przekazał jego posiadanie C. S. w związku z zawarciem umowy leasingu, zaś po jej zakończeniu korzystający kupił pojazd od pozwanego, co dokumentuje faktura numer (...) z dnia 24 lipca 2019 roku oraz zakwestionował fakt otrzymania wezwań do zapłaty.

Poza sporem pozostawało, że w dniu 04 listopada 2019 roku w K. przy ulicy (...) pojazd marki H. o numerze rejestracyjnym (...) zaparkował (zajął miejsce parkingowe) na parkingu zarządzanym przez K. K. i że nie została uiszczona z tego tytułu opłata parkomatowa.

Podstawę prawną żądania powódki stanowił przy tym, jak wprost wskazano w pozwie, art. 659 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Wskazać należy również, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiada art. 3 k.p.c., wedle którego strony zobowiązane są przedstawiać dowody oraz art. 232 k.p.c. stanowiący, że strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Mając zatem powyższe na uwadze, to na powódce spoczywał ciężar wykazania za pomocą zaoferowanych dowodów, że pozwany, a więc (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W., zawarł umowę najmu miejsca parkingowego w dniu 04 listopada 2019 roku w K. przy ulicy (...) wjeżdżając na teren parkingu przy szpitalu pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...). Powódka tej okoliczności nie wykazała, natomiast pozwany zdołał wykazać, że nie posiadał w tej dacie pojazdu, albowiem po zakończonej umowie leasingu pojazd ten, w dniu 23 lipca 2019 roku, a więc przed spornym zdarzeniem, sprzedał dotychczasowemu korzystającemu – C. S.. A zatem w dacie zdarzenia – w dniu 04 listopada 2019 roku – pozwany nie tylko nie był już posiadaczem pojazdu (w związku z zawartą w 2017 roku umową leasingu, przeniósł on posiadanie na leasingobiorcę wydając mu pojazd w dniu 06 kwietnia 2017 roku), ale nie był już nawet jego właścicielem – jak bowiem wynika z przedłożonej faktury, sprzedaż pojazdu miała miejsce w dniu 23 lipca 2019 roku. Jednocześnie zaś powódka nie wykazała, że mimo tego, że pozwany sprzedał pojazd, korzystał z niego i że to właśnie on zawarł umowę najmu w dniu 04 listopada 2019 roku.

Niezależnie od tego wskazać należy, że postanowienia zawarte w punkcie 9 regulaminu, w którym wskazano na możliwość nałożenia na właściciela pojazdu kary umownej we wskazanych tam wysokościach w przypadku nienależytego wykonania umowy najmu przez użytkownika pojazdu, nie mogły znaleźć zastosowania w sprawie nie tylko z tego względu, że pozwany w dacie zawarcia umowy najmu nie był właścicielem pojazdu, ale nawet gdyby w tym dniu przysługiwałaby mu własność pojazdu – postanowienia te nie mogły go wiązać, albowiem kara umowna wynikać musi z umowy stron, a powódka nie wykazała, że to pozwany jako właściciel pojazdu był stroną umowy najmu.

Jedynie zaś na marginesie wskazać należy, że mimo zarzutów w tym zakresie powódka nie przedłożyła dowodu na wysłanie ponownego wezwania do zapłaty, dołączyła jedynie dokument śledzenia przesyłek odnośnie ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty.

Sąd zważył, że posiadanie przez stronę legitymacji w procesie jest przesłanką zasadniczą, od której istnienia uzależniona jest możliwość uwzględnienia powództwa, a jej brak, zarówno w postaci czynnej, jak i biernej, prowadzi do wydania wyroku oddalającego powództwo. Sąd bierze ją zatem pod uwagę z urzędu na każdym etapie postępowania.

Mając na uwadze całokształt rozważań w ocenie Sądu po stronie pozwanego brak legitymacji procesowej w tej sprawie. Legitymacja procesowa nie jest instytucją prawa procesowego, ale materialnoprawną przesłanką procesu będącą konsekwencją powstania sporu na tle oznaczonego stosunku materialnoprawnego. Tylko osoba będącą stroną relacji materialnoprawnej może być stroną procesu cywilnego, czyli posiadać w tym procesie legitymację do występowania po jednej ze stron (czynną – po stronie powoda lub bierną – po stronie pozwanego). Ciężar dowodu w tym zakresie, jak już wskazano powyżej, obciążał powódkę i nie zdołała ona wykazać, że w dniu 04 listopada 2019 roku to pozwany faktycznie korzystał ze spornego pojazdu, tj. wjechał nim na parking przy ulicy (...) w K. i zajął wyznaczone tam miejsce parkingowe zawierając umowę najmu, ale nie dokonując opłaty za korzystanie z tego miejsca, co mogłoby skutkować jedynie w takiej sytuacji zgodnie z regulaminem obciążenie go karą umowną, opłatami windykacyjnymi i rekompensatą za koszty odzyskiwania należności (co byłoby zasadne, jako że spór dotyczył świadczenia głównego).

Sąd nie podzielił przy tym stanowiska powódki, że skoro pozwany, kilkakrotnie wzywany do zapłaty nie wskazywał, że z pojazdu korzystał inny podmiot, to przywoływanie tych okoliczności na etapie procesu jest nadużyciem prawa podmiotowego. Pozwany nie miał obowiązku informować powódki o danych posiadacza pojazdu, tym bardziej, że korespondencja do niego kierowana nie zawierała zapytania w tej kwestii, a jedynie wezwania do zapłaty oparte na ustaleniu, że to pozwany jest właścicielem pojazdu. Skoro zaś (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. został pozwany, to miał prawo bronić się także zarzutem braku legitymacji biernej, co zresztą skutecznie uczynił wykazując, że od dnia 06 kwietnia 2017 roku nie był posiadaczem pojazdu, a od dnia 23 lipca 2019 roku przestał być także jego właścicielem (z czym wiązała się również utrata posiadania), jak zaś wskazano powyżej powódka nie zdołała przy tym wykazać, że mimo tego, tj. mimo, że pozwany sprzedał pojazd, korzystał z niego i że to właśnie on zawarł umowę najmu w dniu 04 listopada 2019 roku.

Mając powyższe na uwadze w punkcie pierwszym wyroku Sąd na podstawie art. 659 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) stosowanych a contrario powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim i trzecim sentencji wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. Mając na względzie wynik sprawy pozwanemu należał się zwrot kosztów procesu w łącznej kwocie 107 złotych, na którą złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym w kwocie 90 złotych ustalone na podstawie § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) i opłata skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych. Kosztami procesu w pozostałym zaś zakresie, w tym związanymi z opłatą sądową od pozwu, Sąd obciążył powódkę uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 29 marca 2022 roku